

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΘ' (ΕΞΑΜΗΝΟ Α')

Ἀθήνα, 1 τοῦ Γεννάρη 1922

ΑΡΙΘ. 752 (ΦΥΛ. Ι)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΥΡΙΑΞΗΣ : Ἀπάνω σ' ὅσα πέρασαν

Β. ΡΩΤΑΣ : Μπαλάντα

ΜΠΕΤΙΝΑ : Καμιάς

ΛΥΡΑΡΗΣ : Δημοτικό.

Κ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ : Ἀνέκδοτα γράμματα πρὸς τὸν
Ντρίντριχ (συνέχεια)

Κ. ΑΘΑΝΑΤΟΣ : Γκέλ.

ΦΙΛΗ Κ. ΒΑΤΙΑΗ : Χαρά.

ΑΓΡΟΙΚΟΓΙΑΝΝΗΣ : Ὁ Μπικονταίρη καὶ ὁ Χάινε.

ΧΡ. ΜΟΛΙΝΟΣ : Ὁ ρομαντισμὸς τοῦ Φλωμπέρ.

ΑΓΗΣ ΛΕΒΕΝΤΗΣ : Χριστούγεννα.

ΣΙΤΣΑ ΚΑΡΑΓΙΣΚΑΚΗ : Χτύπη ζωή...

Ο ΝΟΥΜΑΣ : Φαινόμενα καὶ Πράγματα.

ΒΟΛΙΩΤΗΣ : Μιά ἑσπερίδα.

ΦΙ Γ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΑΗΣ : Ἡ ἀλλαγὴ τῶν γεωργ. ὀνο-
μάτων τῆς Θράκης.

ΝΤΟΡΑ : Περήφανα ἁρμονισμένοι ἀχοί.

ΘΑΛΑΣ ΑΦΡΟΣ : Περρασμένα χειμωνιάτικα.

ΑΘΗΝΑ Ν. ΤΑΡΣΟΥΛΗ : Χειμώνας.

Κ. ΤΡΙΚΟΓΑΙΔΗΣ : Ὁ Στρατηγὸς.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΖΩΗ : Νεοελληνική
Φιλολογία.— Ἐνὴν φιλολογία. Ἐξένα περιοδικά.— Χω-
εῖς γραμμοτόσημο.

ΑΠΑΝΩ Σ' ΟΣΑ ΠΕΡΑΣΑΝ

Ὅπου ρημάδι, χάλασμα, θλιμμένο ἐρημοκλήσι
κι ὅπου δρομάκι σέρονται, μὲ τὰ σβησμένα ἀχνάρια,
κάτι ἀπὸ μένα στάθηκε. Καὶ κάτι θὰ μιλήσει.
Θαρρῶ μιὰ βούλα. Μιά γραφή. Μιά σάφρα στὰ χορτάρια.

Μιά πίστη, ποῦ εἶταν δύναμη, λιποψυχάει στὴν πλίθα.
Καὶ μιᾶς ἀγάπης ἴδιον τὸ χαλασμὸ ὁμορφαίνει.
Σβυστὴ γωνιά, τὴ στάχτη σου τρέμει κι' ὁ νοῦς μου, σπίθα.
Πάντα, καιρέ, ἢ λαχτάρω σου μὲ τὴ ζωὴ ν' ἀξιάνει !

ὦ ! τῆς ὕδρας συντρίμματα, τὸ χέρι ὁ πόνος τρέμει.
Κοντὰ σου βρύση, κι ἂν δὲν πῶ, μὰ θέλω νὰ ρωτήσω.
Πικρὸ, ὄραχνένιο κέντημα, γιὰ γιὰ μὲ τὴν ἀνέμη,
σὲ στοίχισε ἢ ἀγάπη μου. Στὸ φῶς καὶ λάμπεις πίσω.

Ἄπλα ἢ σοφά, μὰ δένονται λαμπρὰ, τὰ ὅσα περνοῦνε
μὲ τὸ σεβάσμιο τᾶγγιγμα τῆς Μοίρας, ποῦ ἴδια ξαίρει
νὰ θανατώνει. Κ' ἔνωσα οἱ καιροὶ νὰ καρτεροῦνε,
πρὸς τὴν καρδιά μου ἀπλώνοντας τὸ ματωμένο χέρι.

Καμπάνα τῆς παλιᾶς ζωῆς, ἔτσι βαθειά μου φτάνεις,
σὰν κάποιον ν' ἀποχαιρετᾶς κι ἄλλον νὰ κράζεις νᾶρτει.
Λές, ξαίρεις τὸ κρυφὸ ψυχὴ, καὶ τὴ φωλιά σου κάνεις
πάντα στὴ στέγη τὴν παλιᾶ, σὰν τὸ πουλὶ τοῦ Μάρτη.

Ἐδῶ τὸ δέλι ἀκούμπησε. Κι ὅλα γλωμιάζουν. Κι ὅλα
στὴν ὄψη παίρνουν τῆς ζωῆς τὸ γέλιο τοῦ θανάτου.
Ἐγειρε ἢ Νιότη. Κ' ἢ αὐγὴ, γελώντας, ποῦ ἐρροβόλα,
θλιμμένη σκύβει στὸν γκρεμὸ, τὸ φῶς ποῦ ἀδράχνει κάτω.

Φτωχὸ ρημάδι, χάλασμα, παλιὲς χαρὲς μου πλήθια,
σὰν ἀπὸ σὰς τὸ εἶναι μου. Σὲ σὰς καὶ θάρθω πάλι.
Βγαίνει, θαρρῶ, καὶ τὰ παλιά, σὰ λέω, τὰ παραμύθια
καὶ μὲ κοιτάει ἕνα φάντασμα, κουνώντας τὸ κεφάλι.

ΚΥΡΙΑΞΗΣ